

Puki bácsi, Bögős... **(Kovács Márton, 1941-2020)**

Az én palatkai „kezdeteimtől” fogva (1999 novembere, Kodoba Béla temetése) volt egy különleges zenész, de nem is csak zenész, hanem karakter, aki nagyon megragadott, és megkedveltük egymást, olyas valamiért, amit nem lehet leírni és megmagyarázni.

Megismertem Puki bácsit (Martin Kovaci vagy Kovács Márton), aztán szép lassan a családját is. Különleges volt, sok szempontból. Erről a gáskából jobban tudnának beszélni. Amíg még muzsikált, sok alkalomkor találkoztunk, aztán mikortól már elmaradozott a bandából, egyre kevesebbszer. Ha Palatkán jártam, mindig felkerestem, nagyjából évente. A kis cigánysori házában. Ilyenkor ott ültünk a pici konyhájában, szivaroztunk (mindig ragaszkodott a 120-as Monte Carlohoz, hiába hoztam neki „úri szivart”), mindig volt finom pálinkája és mindig lefényképeztem a családot. A nagycsaládot, a sok gyermekkel, unokával. Mindig visszavittem a képeket, mert tudtam, hogy fontos. Tudtam azt is, az utóbbi években, hogy ennek vége lesz, vége lett, és mégis az jár bennem most, hogy ajándék ez az egész. Ő, és Palatka is. Legalább kétszer fuvaroztam vissza a Bandát Visából a kisautómmal juhmérés után a falujukba, és a mai napig nem hiszem el, hogy fértek be... Puki bácsi, a bögőddel. Hogy fértél be? Hogy találtad ki, hogy a napellenző alá betedd a vonódat, levetted a cipődet, hogy hátha jobban befértek... Stefán barátod a kalaptartón, emlékszel?

Neked köszönhetem, hogy egy olyan fényképet sikerült annak idején készítenem Rólad, ami a mai napig a tudatos fotós tevékenységem kezdete és meghatározója. Bekerültél az apa-fia könyvembe, nem véletlenül. Hogy miért Veled, miért akkor és ott, soha nem fejthető meg, de nincs erre szükség. Egy találkozás volt, az életünk szép része, talán Te is így gondold most ott távol. Tulajdonképpen egy épkézláb szót nem tudtunk váltani, ki-ki az anyanyelvén, mégis többet diskuráltunk, mint azt bárki elképzelhetné. Segítettem, ahogy tudtam, mindig fontos maradtál nekem. Tehát úgy búcsúzom Tőled pár kedves képpel, hogy a nyom, amit méltó örökségként hagysz magad mögött, az sokunké, az az egyetemes kultúránké.

A bögővonót, amit faragtál nekem, itt szorongatom a kezemben, szép emléked marad.

Nyugodj Békében!

Henics Tamás